

N:o 58.

Af herr A. Törngren, om ändrad lydelse af § 26 i kongl. förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 mars 1862.

Om det är obestriddigt, att sanning, öppenhet och ärlighet bäst befordra enskild och allmän välfärd, så ligger det obestriddigt vigt uppå, att i politiska förhållanden ej mindre än i de enskilda all flärd så mycket som möjligt aflägsnas. Visserligen lærer en viss grad af underordnande under enskilda intressen vara oskiljaktigt från det politiska lifvet, men detta borttager ej den moraliska skyldigheten att sträfva så långt man kan till åstadkommande af sanning i våra politiska förhållanden.

Ett af de områden, på hvilka detta behof är mest i ögonen fallande, är de offentliga valens. Redan det, att i de flesta fall en enkel majoritet med blott en rösts öfvervigt kan beherska hela den stora minoriteten och fullständigt undertrycka dess önsknings, innebär någonting högst oegentligt och orättvist, ehuru det är häfdvunnet och rättsligen erkänt. En reform i röstsättet till bevarande af minoriteternas rätt pro rata parte (i förhållande till antalet) vore derföre i hög grad önskelig; men som det är allt för antagligt, att förslag i den rigtningen alls icke stämde öfverens med vår tids skaplynne, vore det antagligen föga praktiskt att framkomma med ett sådant. Det gifves emellertid andra områden af röstutöfnings, der mindre genomgripande åtgärder med lätthet låta sig verkställa.

Utan att beröra den oegentlighet, som onekligen ligger deri, att flere städer måste slås tillsammans till en valkrets, hvarigenom den ena stadens invånare nödgas rösta på en person i den andra, hvilken flertalet valmän ej känna eller ens känna till, kan man med skäl fråga, huruvida

ej *valen i våra större städer* ofta blifva ett föga troget uttryck för befolkningens önskningsar.

I en stad som Göteborg skall man t. ex. vid ordinarie valtillfällen välja 9 riksdagsmän och 29 stadsfullmäktige. Ingen får rösta på mindre antal än 9 i förra fallet och 29 i det senare. Nu är det högst osannolikt, i senare fallet nästan omöjligt, att valmännen hvar för sig hafva tillräcklig kännedom om så många personers åsikter, afsikter och offentliga duglighet för att kunna med godt samvete inför det allmänna bästa befordra deras val. Listor uppgöras visserligen på förberedande, mer eller mindre allmänna möten, men dessa listor blifva på samma grund ej ens ett troget uttryck af de respektive mötesmedlemmarnes uppfattning. Sedan börjar striden om *listor*, föga om *personer*. Att välja helt och hållet efter egna önskningsar och enskild kännedom om förhållandena, utan afseende på de en gång uppgjorda listorna, går ej an, ty det är att kasta bort sina röster. Om alltså en valman med någon liflighet önskar en af honom känd man vald, så är den första förutsättningen, att dennes namn skall finnas på en *lista*. Antaget att ifrågavarande valman ej känner och ej intresserar sig för mer än denne ende — och sådant inträffar med de flesta, så snart en persons namn råkat blifva en partifana — så har han för vinnande af sitt ändamål ingenting annat att göra än att acceptera den *lista*, på hvilken ifrågavarande kandidats namn står jemte i ena fallet 8, i andra fallet 28 för honom okända eller honom likgiltiga personers. Han har således blindvis valt respektive 8 och 28 personer. Omdömet om ett sådant tillvägagående kan rätteligen ej utfalla gillande.

Annorlunda skulle saken ställa sig, om valmännen hade rättighet att inom det *erforderliga antalet* förtroendemän välja på huru få eller huru många de vilja. Härigenom skulle erhållas ett, om ej fullt troget, så dock vida trognare uttryck af hvad de respektive valmännen verkligen önska. Genom inverkan af en redbar press skulle för öfrigt den anden snart nog göra sig gällande, att det är origtigt att välja på personer, om hvilka man ingenting vet, och blott därför att de råka vara upptagna på en lista — samt att man handlar föga betänkssmt, då man jemte *en* eller *ett par*, som anses kunna befordra hvad man sjelf betraktar såsom godt, väljer en mängd andra, som kunna helt och hållet neutralisera eller tillintetgöra dennes eller dessa begges sträfvanden.

Med mycket stort skäl klagas man öfver den kommunala rösträttens ojemna fördelning. På landet leda nuvarande rösträttsbestämmelser till så uppenbara orimligheter som den, att hela det kommunala inflytandet lägges i en mans hand, hvarigenom denne kan godtyckligt bestämma

skatter, som kunna förträffligt tjena hans egna ändamål, men, relativt taget, drabba de öfriga skattskyldiga vida hårdare än honom sjelf. I städerna kunna liknande orimligheter nu mera ej gerna förekomma, helst lagstiftningen tillerkänner medelklassens skattdragande ett ganska betydligt inflytande gent emot de rikaste; men faktiskt ställer sig dock saken så, att några få inflytelserika medborgare med nu bestående röstsätt diktera valen.

Det är nemligen alldeles klart, att den stora mängden af valmän, som, derest man vill sig af sin rösträtt begagna, tvingas att rösta på ett flertal för den röstande obekanta eller likgiltiga personer, måste blifva ett viljelöst redskap för de tongifvande personer, som tagit initiativ vid listors uppsättande, och som i klokhetens intresse lemnat sin koncession på ett eller ett par af de utaf de mindre valmännen omfattade namn.

Oegentligheten, för att ej säga något värre, i ett sådant förhållande lärer väl af ingen, som har sinne för rätt och billighet, kunna förnekas.

Att mången, som eljest och i allmänhet är en varm vän af hvarje framåtskridande till ett bättre, står tveksam, då det gäller verkställigheten af genomgripande reformer, är en företeelse, många gånger lika aktningvärd som förklarlig. Men hvad som säkerligen är mindre aktningvärdt är förklarligt, är att förena utöfningen af lagstadgade rättigheter med sådana former, att rättigheten blifver i de flesta fall illusorisk.

En annan olägenhet med den nu brukliga röstutöfningen, och som här ej blifvit påpekad, är att de olika stadsområdena allt för svagt eller alls icke blifva representerade.

Att lägga en sådan hämsko på valrätten är ej vår lagstiftnings mening. I det afseende, hvarom här är fråga, stadgar riksdagsordningens § 16, att städer må för val af riksdagsmän *kunna* indelas i valkretsar, samt förordningen om kommunalstyrelse i stad, att stad må för val af stadsfullmäktige afvenledes kunna indelas i valkretsar. Denna sålunda medgifna rättighet borde på ofvan antydda skäl alltid i de kommuner, der sådant kan komma i fråga, tagas i anspråk. Men så sker ej; hvadan i en stad, sådan som t. ex. Göteborg, de röstandes stora flertal intager en högst osjelfständig ställning, en ställning, som alls ej öfverensstämmer hvarken med riksdagsordningens eller kommunalförordningarnas anda och mening.

Hvad jag här tager mig friheten föreslå, har sålunda ett dubbelt syfte: att nemligen å ena sidan bevara den enskilde valmannens frihet att i hvarje fall rösta efter öfvertygelse, å den andra ock befordra olika stadsområdets likställighet vid utöfvande af politiska och kommunala rättigheter.

Jag får alltså vördsamt föreslå,
 att Riksdagen måtte för sin del besluta, att i § 26 af förordningen om kommunalstyrelse i stad må komma att stå: För val af stadsfullmäktige skall stad indelas i valkretsar, som välja hvar sina stadsfullmäktige.

Angående sättet för verkställigheten af ett sådant stadgande anser jag, att saken kunde ordnas enligt följande bestämmelser: valkretsar bildas, så vidt möjligt är, för hvarje fullt tal af 10,000 invånare. Öfver-skjutande invånareantal intill 10,000 fördelas på de öfriga valkretsarne.

Valen förrättas om möjligt inom respektive valkretsar eller i deras närhet.

Valbarhet är ej inskränkt inom valkrets.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 januari 1887.

Aug. Törngren.

N:o 59.

Af herr A. Törngren, om upphäfvande af straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende.

Man tvistar om straffens ändamål och om utsträckningen af statens straffrätt. För min del ställer jag mig obetingadt på deras sida, som anse att straffet är till i första rummet för att »skydda samhället mot fiender», men också, och i sammanhang dermed, för att förbättra och försona dem, som med samhällets alltid bristfälliga lagar kommit i kollision. I enlighet härmed anser jag, att staten ej får göra *något*, som, mer än samhället för sin sunda utveckling behöfver, kränker individen. All tanke på *hämd* är med statens ideella ändamål oförenlig. I den svenska brottmålslagstiftningen qvarstår emellertid en bestämmelse, som öfverdrifver samhällets behof af skydd och derigenom onödigtvis tillfogar den enskilde lidanden, som i många fall förderfvar honom sjelf, och i